

(II, 36b), confirmat per Duraffour (*Rom* LXIV, 553) i el DCEC/DECH (I, 374b16ss.), que va llevar les vacil·lacions i dubtes de Bloch, Wartburg i M-Lübke sobre la qüestió.

Altres aquest mot llatí no és del tot hipotètic, car apareix almenys en vells textos carolíngis: un document de Carles III el Simple, de 922 fou «actum in *setico* contra Torn» (p. p. diversos historiadors, veg. *BABL* III, 168) o sigui 'fet en el setge o obsidió de Tours' és clar que aquí la *-t-* no és més que un signe vague del record de la dental etimològica *-d-*. Una altra arcaica documentació tenim en el mossàr. *Sédika* traduït per «fulcra» en el glossari lusità àrabo-llatí del S. XI (gloss de Leyden), que deu ser un antic plural neutre de **SEDICUM* en el sentit de 'lloc on s'apuntala un objecte' (cf. Simonet, s. v. *x*-)

D'altra banda, de tota manera és possible a priori, i morfològicament és versemblant, que es vagi partir de la formació verbal **ADSEDCARE*, de la qual s'extrauria el substantiu, no sense influència del llatí *obsidio* (> *assèdio* > cast. i port. *a(s)edio*) en el sentit de 'setge', i del ll *situs* en el de 'paratge, indret'. Quant a la influència de *obsidione*, convé tenir en compte que tenia certa vida mig-sàvia, en el baix llatí hispànic en la Recopilació dels Fueros de los Infanzones i Barones de Aragón feta l'any 1134 es llegeix «quando opus habebat illos per batalga campale aut per *assisione/assihione* de castello»: n'hi ha una còpia de fi S XII amb la grafia en *-s-*, i una del XIV amb *-th-*, sens dubte representant el so de *ð* (Ramos Loscertales, *Hom Mz Ps* III, 237); cf., tombant ja cap al cast. *sitio*: «eamus cum nostro señor el Rei a lit campal o *assitio* de castiello», Furs de Saragossa de fi S. XII (ib. 238)

En català apareixen verb i nom des dels orígens literaris, i en tots dos sentits bàsics: «lo bon comte de Barcelona --- anà *assetjar* Leyda --- esdevenc-se que, abans que --- fos al *setge* de Leyda, que avia en la cort --- un senescal --- En Guillem de Muncada --- que l comte --- exilà ---», Desclot (fet de c 1130 i la presa de Lleida fou el 1149 després d'un setge de set mesos) (ed Buchon, § 1c; *NCl* II, 82, 85) *L'InvLC* dona altres docs. de *setge* des de 1323, n'hi ha moltes dades literàries de Muntaner, Cerimoniós, BMetge, Ausiàs etc, també en els diccs de JMarc i JnEsteve, així com en el *Boeci* de fi S. XIV. «quan se'n tornava del *setge* de Troya per mar, e esdevengué s en una illa per força de vent ---» (86v^o)

Pel que fa a *setge* 'seti, seient' el trobem en la *Questa del St Graal*, de Reixac, parlant des seients de la Taula Rodona: «sel *setga* avia fet ---» (56 14) «exempli de lur *setga* hon N Sr s'asec lo yorn de la Ceña» (ib.), s'usà també per un lloc públic a manera de trona, on s'asseia el qui perorava: «*setges* com són los de Nàpols: porticus», JnEsteve; sobre la concepció de la Verge «una altra scola / saps que opina / altra doctrina / --- / calumpniant / en trones, *setges*, / dient heretges / fals cristians / --- / los qui mantenen / la part que entenen / ser veritat», JRoig (*Spill*, 10693). I són encara documentació indirecta del mot català,

les aparicions del manlleu cast. *seje* en diversos textos castellans del S. xv i de 1368: escrit així o *sega*, per 'indret' en Suero de Ribera (*Canc. de Stúñiga*, 170. 169), *seje* id en Rodríguez del Padrón, i en l'acc. derivada «comida de cofradia» en alguns docs. (des de 1638 i 1481), *BRAE* xxxvi, 385-404.

Pel que fa al verb *assetjar*, ja l'hem vist en Desclot, també en les *VidesR*: «En Vespesian --- ab moltes grans compa<n>yes --- *assatjà* Jherusalem» 108r1, n. 11; «aquel qui ayxí los *esejava* ses rason» parlant de l'atac d'Àtila a una ciutat de França 152v2 (*assitjava* ms. B, que més aviat s'havia d'entendre *assitiava*). «Anam-nos-en a Liçana, on tenia pres don Rodrigo a don Lop d'Alveró, e venguem-lo *assetjar*, e la yns era, per establiment, don Pero Gómeç ---», Jaume I (Ag., 24, un dels dos mss. suprimeix *lo*); «lo Rey qui stava dins la ciutat fonc vencedor, e l'altre, qui l tenia *assetjat*, fonc vençut», «deliberà de no combatre ls, mas d'*assetjar*-los», JoMartorell (Ag. I, 35; II, 98): «Començaren *asejar* la torre», *Crònica* del Cerimoniós (196.9, que el bàrbar d'Am. Pagès imprimí «comensaren a *segar*» [!]; cf. a *SETI* el disbarat paral·lel que fa amb *assutjar*).

De vegades és intransitiu (perquè en el fons es tractava d'acampar al peu d'unes muralles): «lo duc de Brevera --- pocs dies avie s'ere *assetjat* sobre Pisa» a. 1332 (*BABL* v, 290); de fet de vegades és simplement 'instalar-se': Scipió i Aníbal «cascú mou la sua host, acostant-se los uns als altres, e *assatjaren-se* en loc fort prop» però el mateix AntCanals també l'usa en el sentit poliorcètic: «mirar Cató, qui sta --- sens tota pahor, enmig de la destrucció de la sua ciutat, dita Útica, la qual prengué e *assetjà* Cèsar, son enemic» (*NCl*, 44; *Providència*, 94).

En fi, ens corrobora en la convicció que hi hagué contaminació de *situs*, el fet de trobar també *seti* ja alguns cops en el sentit de *setge* des d'antic. A les mateixes *VidesR*, de seguida de dir *assetjar Jerusalem*, trobem *enans del seti* (afegit de la versió catalana, sense model en el llatí) i «leixà son fi<1>1, En Titus, en lo *seti* de Jher.» (aquí traduït «in obsidione Jh.» 301 13), 108r2 (n. 52-3), 108v1. I també en alguns docs ross. *seti* 'setge' un cop el 1364 i uns quants en els Ss. xv i xvi (*InvLC*). *Assetjament*. *Assetjador*. *Assetge* [Belv.]. *Desassetjar*, *-jament*, i rar *dessetjar*. També, tardanament, *assetiament* (Ps -Boades).

Hi ha un interessant homònim en *setge*, nom d'una herba remeiera. Jo l'he sentit algun cop com a femení (nota de 1929), crec que sempre en la dita tradicional «qui té la *séga* / no li cal metge» (o «no cerqui metge»), i també el *DFa*. posa «*setge* f. escrofulària». Les altres dades el fan masculí (o alguna no indica el gènere); no figura en els diccs. del S. XIX; Vogel porta «*setge*: braunwurz» (el mateix), Bulbena *setgera* 'escrofulària'. El *DAG* (3) la cita en JTexidor, *Flora Farm* i en els Remeis del Dr. Fr. Font. Ja va recollir-lo, amb la grafia aproximada *seche*, Cavanilles (*Observ*, II, 332).

I en efecte les dades modernes són sobretot valencianes: a Benigànim *ségg* m.; a Olocau de Carraixet em